

MARIQUE MAAS

MUREN VAN GLAS

De bestemming

Ambo|Anthos
Amsterdam

De zon schittert op de paden die tussen het perfect onderhouden groen slingeren. Hoog boven de palmbomen is de hemel stralend blauw. Het waait nauwelijks. Op het gazon dat aan de terrassen van de *cortijo* grenst zie ik een pauw rondscharrelen, op zoek naar iets eetbaars. Er ligt een parelmoeren glans over zijn veren. In de verte klinkt gehinnik van paarden. Hier, in de schaduw van een zuilengalerij, wordt op gedempte toon gesproken. In de hoek van de veranda zit een man in het zwart op zijn gitaar te tokkelen. Met zijn ogen half gesloten gaat hij op in de muziek. 5

Daniel zit schuin tegenover me aan een overdadig mooi gedekte tafel. Hij is in een levendige discussie verwickeld met onze gastheer, Juan, die aan het hoofd heeft plaatsgenomen. Ze converseren in het Engels, afgewisseld met Spaanse woorden en uitdrukkingen. Afgezien van zijn peperdure outfit ziet Juan er heel anders uit dan ik van een schokkend rijke Spaanse kunstverzamelaar had verwacht. Ik had een grotere man in gedachten, rondbuikig en donker, luid en imponerend, maar hij blijkt kleiner te zijn dan ik, slank tegen het magere aan, en zijn onberispelijk kortgeknipte haar is zilvergrijs. Juan is gekleed in een hagelwit overhemd en om zijn pols heeft hij een glanzend gouden

horloge. Af en toe kijkt hij me aan en zendt me een minzaam glimlachje toe. Hij doet aardig tegen me, maar het gaat Juan duidelijk om Daniel, zijn hoofdgast van vandaag. Daniels directe medewerkers – Noa, Femke en Jasper – zijn zojuist door een in wit uniform gestoken personeelslid naar een dorp in de buurt gebracht, waar ze een lunch en aansluitend flamencos krijgen aangeboden. Op een of andere manier word ik door Juan geduld.

6 Twee serveersters zetten snel en geruisloos de borden voor de tweede gang op tafel. Naast me klinken goedkeurende geluiden van Juans vriendin Gloria, een jonge Italiaanse blondine met wie ik amper heb kunnen praten omdat ze naast Italiaans en Spaans nogal gebrekkig Engels spreekt. Haar broer Stefano, die een galerie heeft in Milaan, communiceert wat makkelijker in het Engels en lijkt oprecht geïnteresseerd in mijn leven en mijn vak – koken. Hij doet zijn best om een gesprek op gang te houden, maar ik heb moeite om me erop te concentreren. Mijn gedachten zijn nog bij vannacht. En Daniels aanwezigheid leidt me af.

Hij hoeft niet eens naar me te kijken om mijn onderbuik te laten samentrekken. Duizenden onzichtbare draadjes in mijn binnenste beginnen spontaan te trillen als ik hem alleen maar hoor praten. Daniels Engels is mooi, vloeiend en retesexy door dat rauwe, licht hese randje aan zijn stem, maar zijn Spaanse uitspraak verrast me meer. Ik wist niet eens dat hij Spaans sprak! Ik heb hem telefoongesprekken horen voeren in vloeiend Engels, Italiaans, Duits en Frans, maar nu blijkt hij zich dus ook in het Spaans verstaanbaar te kunnen maken. Terwijl ik naar hem kijk, vraag ik me af of er eigenlijk wel iets is wat deze man niet kan. Alles lijkt hem zo makkelijk, zo vanzelfsprekend af te gaan. Ook hier is hij absoluut thuis, in deze sprookjesachtige omgeving. Bestaat er een plaats waar Daniel Holland zich niet op zijn

gemak voelt, is er iets wat hij niet kan handelen?

De sensualiteit straalt van hem af. Alleen al de manier waarop zijn zwarte overhemd om zijn borst en schouders spant, de donkere, stugge haartjes op zijn polsen, de wijze waarop hij zijn glas vasthoudt... De rauwe seksuele energie dringt dwars door zijn elegante, beschaafde buitenkant heen, en maakt moeiteloos verbinding met iets in mij waarvan ik het bestaan vijf maanden geleden niet eens vermoedde. Daniel heeft gevoelens in me losgemaakt waarvan ik niet wist dat ik ze in me had. *Nadine unleashed...*

Hij is zich daarvan bewust, sterker nog: hij speelt ermee. Nu, ter plekke, terwijl hij in een vreemde taal discussieert over gesubsidieerde kunst. Af en toe kijkt hij me aan, even maar, knijpt zijn diepliggende blauwe ogen samen en krult zijn lippen in een geamuseerd glimlachje alvorens hij zich weer op zijn gesprekspartner richt. Hij doet het erom. Geniet ervan. Mijn hemel, ik moet moeite doen om mijn hoofd er een beetje bij te houden.

7

Ik neem een slok van mijn wijn, een houtgerijpte verdejo die lekker fruitig en zacht kruidig smaakt, en zet het glas met trillende hand terug op het witte damast. Het voelt vreemd om in zo'n gestileerde setting de etiketteregels toe te passen, terwijl mijn lichaam de ruige sporen van vannacht nog op zich draagt. *En erin*. Maar het zijn de sporen in mijn geest die het hardnekkigst om aandacht vragen. Beelden, geuren, gevoelens.

'Don't you like the food?'

Verschrikt kijk ik op, recht in Gloria's grote, groene ogen. Ze knikt subtiel naar mijn bord. Ik heb het eten niet aangeraakt. En het ziet er nog wel zo geweldig uit.

Ik mompel een verontschuldiging en neem snel een hapje van het tartaartje van gamba en zalm op een milde wasabi-puree. De smaak overvalt me. Ik sluit even mijn ogen. Zilt,

pittig, romig. Iets zoets. Hemels! Dit kan alleen een fantastische chef-kok voor elkaar krijgen. Juan heeft iemand in zijn keuken staan met een behoorlijke staat van dienst, dat kan niet anders. Ik zou diegene graag ontmoeten. *Zodra mijn hersens het weer doen, tenminste.*

Ik neem nog een slokje van de wijn en zet het tere kristallen glas terug naast mijn bord. Mijn hand trilt al iets minder.

'Good, not?'

'O, yes, it is lovely. The cook is very gifted.'

8 Of Gloria me verstaat weet ik niet, maar ze begrijpt me in elk geval wel. Ik vermoed dat ze jonger is dan ik; een jaar of drieëntwintig. In stilte vraag ik me af hoe groot het leeftijdsverschil is tussen haar en Juan. Dertig jaar? Meer?

Terwijl ik mijn gerechtje verder opeet, dwaalt mijn blik af naar de gitarist. Hij speelt met gebogen hoofd een heerlijk langzame versie van 'Avientame' en zingt er af en toe bij. Zijn stem klinkt sensueel, maar niet half zo sexy als die van Daniel, die nu ook Gloria's broer in het gesprek heeft betrokken.

Daniel was fantastisch vannacht. Ik zie weer voor me hoe hij gisteren de finca binnenkwam, mij en Noa halfnaakt op de sofa aantrof en meteen, als vanzelfsprekend, de regio overnam. *Die jurk uit, Noa...* Ik kan me niet herinneren dat hij meer heeft gezegd dan dat. Voor de rest had hij geen woorden nodig. Hij domineerde ons, stuurde ons aan, bleef volledig beheerst. Wow. Ik laat onwillekeurig mijn vinger-toppen over het damast gaan terwijl ik naar hem kijk, en zie hoe Juan hem benadert – respectvol, toegenegen, geïnteresseerd. De wereld lijkt zich als vanzelf naar Daniel te voegen, waar hij ook verschijnt. Mensen willen het hem naar de zin maken, zelfs invloedrijke kunstverzamelaars als Juan Ríuz Gonzalez.

Daniel vangt mijn blik en zendt me een subtiele knipoog toe. Ik voel dat ik begin te kleuren. Verdorie, waarom gedraag ik me als een bakvis? Ik zoek houvast bij mijn glas en wil nog een slok nemen, maar het is al leeg. Een beetje beschaamd zet ik het neer. Iemand van de bediening snelt toe en vult het geruisloos bij. Hij vult ook de glazen van Gloria, haar broer en Daniel. Juan geeft met een kleine handbeweging aan dat hij genoeg heeft gehad. Ik heb weleens gehoord dat werkelijk invloedrijke mensen zelden hun stem verheffen, maar juist zacht praten, zodat anderen moeite moeten doen om hen te verstaan. Juan is zo'n man. Hij praat melodieus en komt heel bescheiden over, elegant en zachtaardig, niet als iemand die een van de grootste kunstcollecties van Europa bezit en daarom constant wordt omringd door beveiligingsmensen. Een van hen staat bij de muur van de cortijo, schuin achter Juan. Een donkere, gedrongen kerel met een norske uitdrukking. Hij is gekleed in het zwart en heeft zijn handen achter zijn rug, zijn borst vooruit, als een militair – uiterlijk roerloos, maar zijn ogen zijn constant in beweging, speuren de tropische tuin af. Ik kan maar beter niet naar hem kijken, want ik word er onrustig van. Wat zou ons kunnen overkomen, hier in het paradijs? Is er eigenlijk weleens wat voorgevallen, zo op klaarlichte dag, en hebben Juans mensen een diefstal, ontvoering of aanslag weten te verijdelen?

Te laat merk ik dat de beveiligingsman zijn blik heeft verplaatst. Hij kijkt niet meer de tuin in, maar naar mij. Zijn ogen dwalen over mijn gezicht en hij trekt lichtjes zijn mondhoek op, alsof het hem bevalt wat hij ziet, of misschien alsof we samen een geheimpje delen. Daarna richt hij zijn professionele blik weer op iets in de verte.

Was die beveiligiger nou met me aan het flirten? Of ligt het aan mij, zie ik alles om me heen door een erotische bril na

de overdonderende ervaring van vannacht? Gegeneerd wend ik mijn hoofd af en doe alsof ik een vuiltje in mijn ooghoek heb.

'What do you think, from a professional point of view?' Juan kijkt me recht aan. Iedereen staart naar me.

'Ehm... Het is heerlijk. Meer dan dat. I would really like to speak with your cook.' Zei ik dat nu echt?

'That can be arranged.'

Ik kan mijn enthousiasme amper bedwingen.

'Tomorrow morning before you leave, vale?'

10 Juan stelt de vraag tot mijn verbazing niet aan mij, maar aan Daniel.

Die kijkt me geamuseerd aan. *'Of course. You just made her the happiest woman in Spain.'*

Nee, dat deed jij vannacht al, schiet het door me heen. En niet alleen vannacht. Ook in de maanden ervoor. En nu, op dit moment. Elke seconde die je bij me bent.

Juan vertelt me dat zijn kok enkele jaren bij Le Bristol in Parijs heeft gewerkt en zijn ervaring deels heeft opgedaan bij het Franse driesterrenrestaurant Maison Pic. Mijn vermoedens kloppen dus. Het moet een fortuin hebben gekost om een kok als deze in te lijven. En een beetje decadent is het ook wel, om zo'n talentvol iemand alleen voor jezelf en je gasten te laten koken.

De borden worden afgeruimd door de twee serveersters. Een jongen in wit uniform zet de desserts voor ons neer. Een kleurrijk paletje op een langwerpige bord met wel acht, negen verschillende hapjes, elk op zich een kunstwerkje, waaronder basilicumijs en een mangocrème met een chocoladelaaige eromheen. Nadat de jongen ons in erbarmelijk Engels uitleg heeft gegeven, vertelt Juan dat de flamencogroep waar Femke en Jasper op dit moment les van krijgen vanavond een voorstelling geeft op de cortijo. De gitarist

kijkt even op van zijn gitaar en knikt; ook hij hoort bij het gezelschap, legt Juan uit.

‘Lijkt me geweldig,’ zegt Daniel. ‘Maar Nadine en ik zouden graag gebruikmaken van je eerdere aanbod.’

‘Ah...’ Juans ogen lichten op alsof hij zich opeens iets herinnert. Kijkt me even aan, knikt dan bijna onzichtbaar. ‘Ik regel het graag voor je.’

Ik probeer oogcontact te maken met Daniel. Waar heeft hij het over? ‘Wat gaan we doen?’

Hij kijkt naar me met een geamuseerde grijns. ‘*Sorpresa, mi corazón.*’

Een verrassing.

Juan grinnikt.

- 12 Ik zit naast Daniel op de brede, diepe achterbank van een champagnekleurige auto. Nou ja, bank... het zijn eigenlijk twee luxe leren fauteuils met een glanzende middenconsole ertussen. Het interieur ruikt naar leer en hout en ook een beetje naar elektronica. Onze fauteuils kunnen elektrisch worden versteld en zelfs de temperatuur kan per zitplaats worden geregeld. Mijn vingertoppen glijden over de bekleding, die stevig en zacht tegelijkertijd aanvoelt. Opvallende dubbele stiksels. Dit is zo'n auto waarin rijke zakenmensen zich van de ene naar de andere afspraak laten rijden.

Onze chauffeur is señor García, de besnorde Spanjaard die Noa en mij van het vliegveld in Sevilla heeft opgehaald. Hij loodst de bolide soepel door het uitgestrekte heuvelslandschap. Dat is afwisselend groen en dan weer droog, dor en rotsachtig. Ik zie manshoge cactussen en we passeren hellingen met koperkleurige aarde en lange rijen olijfbomen.

‘Wil je echt niet vertellen waar we heen gaan?’

Daniel pakt mijn hand over de middenconsole heen, verstrengelt zijn vingers met de mijne, liefkoost ze met zijn lippen. ‘Dat zie je zo wel.’

‘Zo?’ Het is zeker een uur geleden dat we van de cortijo zijn weggereden.

‘We gaan in elk geval zwemmen, toch?’ probeer ik.

Hij trekt alleen maar een mondhoek op, doet alsof hij me niet hoort. Zijn duim streelt mijn hand.

We hebben ons omgekleed na de lunch. Daniel draagt een jeans met een dun grijs shirt met lange mouwen, eronder een paar sneakers.

Op zijn verzoek heb ik een bikini onder mijn jurkje aangetrokken. Noa bleek er eentje voor me bij zich te hebben: een wit niemendalletje met koordjes. Het is maar goed dat ik me gisteren nog zo zorgvuldig heb onthaard, want de brazilian wax is uitgevonden voor bikini’s als deze. Eroverheen draag ik een dun, helderblauw jurkje van gladde, elastische stof die nog het meest doet denken aan zijde, maar dat is het niet. Het heeft een overslagdecolleté en is een van de weinige zomerse jurkjes uit de Daniel Holland-gardero-be. Mijn hooggehakte sandalen zijn splinternieuw. Ook die kwamen uit Noa’s koffer. Ik maak me er al lang niet meer druk over dat Daniel Noa blijkbaar instrueert om kleding voor me te kopen. Voordat ze zijn assistente werd, verdiende ze de kost als personal shopper en styliste.

13

‘Ik vind het toch een beetje lullig,’ zeg ik ineens.

‘Waarom?’

‘Dat we zomaar zijn weggegaan. Is dat niet ondankbaar?’

Tijdens ons vertrek was een groep Spanjaarden bezig met de voorbereidingen voor een optreden. Er werd een podium gebouwd bij de zuilengalerij, er werden stoelen geplaatst, verlichting aangebracht.

Daniel schudt kalm zijn hoofd. ‘We zijn niet Juans enige gasten. Hij heeft continu mensen over de vloer.’

‘En die legt hij allemaal zo in de watten?’

‘Meestal wel.’

‘Waarom doet hij dat?’

‘Het is zijn manier om te netwerken, om mensen aan

zich te binden. De rest van de wereld loopt daarvoor recepties, premières en vernissages af, Juans rijkdom biedt hem de mogelijkheid om iedereen die hij interessant vindt gewoon bij hem thuis uit te nodigen.’ Daniel heft zijn kin en kijkt naar een punt in de verte, alsof Juan daar ergens aan de horizon staat. ‘Die man heeft een indrukwekkend netwerk opgebouwd. Als ik voor een bepaald project samenwerking zou zoeken met bijvoorbeeld een Israëliische architect of een Mexicaanse beeldhouwer, dan zou ik geneigd zijn Juan te vragen ons aan elkaar voor te stellen.’

‘En dat doet hij dan zomaar?’

14

‘Niet zomaar. Hij geniet ervan om mensen uit de internationale kunstwereld en jetset tot zijn vrienden te mogen rekenen. Een goed netwerk is een langetermijninvestering.’

Iets in Daniels woordkeus en stembuiging doet me denken aan wat hij me eerder verteld heeft. Kort na zijn opleiding zou hij ‘ruimdenkende mensen in de internationale kunstwereld’ hebben leren kennen, waarna hij zich ‘in die scene heeft gestort’. En wat daar gebeurde, ging ver. Heel ver. Is Juan een van die ruimdenkende mensen? Niemand heeft me expliciet gezegd dat daar op die cortijo nog andere, minder onschuldige vormen van vermaak plaatsvinden dan paardrijden, sterrenlunches en flamencovoorstellingen, maar het zou me niet verbazen. Ik weet dat Michael en Noa vorig jaar ook bij Juan hebben gelogeed. Michael was Daniels hoofd inkoop. Hij viel op mannen, in het bijzonder op Daniel, maar hield dat angstvallig geheim en deed zich jarenlang voor als hetero. Wel volgde hij zijn seksueel actieve baas naar alle mogelijke plaatsen waar hij hem in actie kon zien. En dat waren er nogal wat. Zouden Noa, Michael en Daniel hier vorig jaar bij Juan... En zou de gastheer daar dan actief aan hebben deelgenomen of bleven de seksuele escapades beperkt tot de incrowd van Holland Design?

‘Hoe lang kom je al bij Juan?’ vraag ik.
‘Zesde jaar nu.’ Hij kijkt me even aan. ‘Hoezo?’
Ik haal mijn schouders op. ‘Ik moet denken aan...’
‘Vannacht?’ Zijn stem krijgt een vertrouwelijke toon en klinkt een beetje schor.

‘Ook,’ zeg ik zacht.

Hij laat zijn ogen onderzoekend over mijn gezicht gaan.
‘Wat zit je dwars?’

‘Niks,’ zeg ik snel. ‘Ik bedoel... ik vraag me alleen af of jullie vorig jaar bij Juan... Je weet wel wat ik bedoel. Michael en Noa waren er toen bij, toch?’

‘Wat maakt het uit?’

15

‘Niks. Ik vroeg me gewoon af –’

‘Of Michael, Noa en ik seks hebben gehad bij Juan? Wil je dat weten?’

Ik knik.

‘Waarom?’

‘Je hoeft me niet te ontzien, Daniel.’

Hij kijkt peinzend langs me heen en tuit zijn lippen. Secondelang. Net als ik denk dat hij heeft besloten mijn vraag maar gewoon te negeren, draait hij zijn hoofd naar me toe. ‘Ja.’

‘En Juan?’ Mijn ogen gaan onderzoekend over zijn gezicht.

‘Nee, die mengt zich daar niet in.’

‘Maar hij biedt zijn gasten wel de gelegenheid.’

‘Het kwam spontaan op. Net als vannacht.’ Zijn ogen worden donkerder. ‘Ik kreeg verdomme een hartverlamming toen ik Noa met jou bezig zag.’

Ik schiet in de lach. ‘Daar was je dan wel wonderbaarlijk snel van hersteld.’

Zijn lippen krullen zich in een lome glimlach en de fijne rimpeltjes bij zijn ogen worden dieper. ‘Tevreden?’

‘Het was... Ik zal het nooit vergeten,’ zeg ik bijna ademloos. Mijn stem stokt. Ik heb moeite om alle gevoelens, beelden en geuren die door me heen gaan in woorden te vangen. Het zijn er te veel, ze zijn te intens. ‘Ik kan...’

‘Het is goed,’ hoor ik hem zeggen.

Ik kijk hem verward aan.

‘Ik heb gezien wat het met je deed.’ Hij brengt mijn hand naar zijn lippen. Vlindert eroverheen. De vederlichte aanrakingen veroorzaken allerlei reacties in mijn lijf. ‘En nog doet,’ kreunt hij zacht.

Ik voel zijn adem op mijn gevoelige vingertoppen.

16 ‘Het is geen straf om jou zo intens te zien genieten, meisje.’

Ik buig me naar hem toe, wil hem zoenen en tegen hem aan kruipen, maar die stomme verhoging zit in de weg. Het ding is te breed, te hoog, niet ontworpen voor dolverliefde mensen die in elkaar willen opgaan.

Daniel drukt nog een kus op mijn hand en legt hem dan demonstratief terug in mijn schoot. ‘We hebben de tijd.’

Ik kijk hem vragend aan.

Hij tuurt tussen de voorstoelen door naar een punt aan de horizon. Er speelt een mysterieus glimlachje rond zijn mond. ‘We zouden dit ritje wel een beetje spannender kunnen maken,’ zegt hij zacht.

Wat? Mijn hart maakt een salto.

Ik voel mijn mond een beetje droog worden en op mijn schoot grijpen mijn vingers in elkaar. Ik geloof dat ik mijn adem inhoud.

‘Trek dat broekje uit.’

Het was geen vraag, niet eens een verzoek.

Hij kijkt me recht aan. ‘Ik wil dat je dat broekje uittrekt, Nadine.’

Er schieten tintelingen door me heen, zoete prikkelin-

gen die door ragfijne vezelbanen jagen en diep in mijn onderbuik samenkomen. Mijn mond staat open. Schuw kijk ik naar het achterhoofd van señor García, zijn gitzwarte haardos. Ik kan zijn blik niet zien in de spiegel, alleen de reflectie van het voorbijglijdende landschap. De chauffeur lijkt niets mee te krijgen van wat er zich tussen ons afspeelt.

Mijn jurkje reikt tot net boven de knie. De stof is dun en valt losjes en soepel om mijn bovenbenen. Ik heb geen idee waar Daniel me mee naartoe neemt, maar ik zal een keer uit deze auto moeten stappen – al is het maar bij thuiskomst. Gaan we ergens heen waar meer mensen zijn? Een zuchtje wind is genoeg om de stof op te tillen en... Ik slik. Kijk strak voor me. Ik zal de rest van de avond enorm goed moeten opletten, want natuurlijk luister ik naar hem, ik wil niets liever. Ik vind het heerlijk. Maar het beangstigt me ook. Het is risicovol.

17

Daniel kijkt me geduldig aan. Hij weet het, schiet het door me heen. Hij weet dat ik het ga doen, dat ik geen weerstand aan hem kan bieden. Zo onopvallend mogelijk licht ik een van mijn billen iets van het leer. Mijn hand glijdt onder mijn jurk en vindt het koordje. De stof kruipt op, mijn dijbeen is nu geheel ontbloot. Ik doe mijn uiterste best om zo neutraal mogelijk te blijven kijken terwijl ik een los eindje van het koord vastpak en eraan trek. Het is elastisch en rekt mee, maar de strik wil er niet uit. Misschien heeft Noa hem wel dubbel geknoopt, ik heb er niet op gelet toen ik de bikini in de finca aantrok. Ik probeer het nog een keer. Harder nu, terwijl ik ga verzitten om de kans op inkijk te verminderen. Nu geeft het koordje wel mee. Ik voel het broekje losgaan. Het dunne lapje stof dat mijn kruis bedekt, valt een beetje open. *Dat is één.* Ik trek de zoom van mijn jurkje naar beneden.

Daniel volgt elke beweging nauwlettend, zonder een

spier te vertrekken. Zijn ogen glanzen gevaarlijk.

Ik kijk nog eens naar de chauffeur. Er is iets veranderd in zijn houding – misschien pikt hij onze energie op. De auto lijkt ineens kleiner geworden, warmer ook. Er is minder lucht in de cabine. Ik buig naar voren en doe alsof ik een van mijn sandaaltjes vastgesp, maar in werkelijkheid pak ik onder mijn jurk het tussenstukje beet en trek eraan. Mijn linkerbil komt los van het leer. Het volgende moment heb ik het slijpje in mijn hand. Ik frommel het op, rits snel mijn tasje open en stop het weg. Laat me dan achterover in de fauteuil zakken. Sluit even mijn ogen en adem rustig uit. Het is gelukt.

18

Mijn gladgeschoren kruis tintelt, ik voel de wrijving van de dunne, gladde stof over het leer. Kuis sla ik mijn benen over elkaar. Onwillekeurig trekken mijn spieren daar beneden samen. Die beweging veroorzaakt zoete scheutjes van genot. Ik span mijn bekkenbodemspieren en ontspan ze weer. Druk mijn bovenbenen dicht tegen elkaar. O, mijn god. Ik zou klaar kunnen komen, hier, nu, op deze achterbank, als ik me niet zo vreselijk zou schamen ten opzichte van die vriendelijke señor García.

‘Bovenstukje,’ hoor ik Daniel ineens zeggen. Zijn stem klinkt kalm.

‘Nee,’ breng ik uit.

‘Doe het.’

Hij is zo overtuigend. Alsof er geen andere mogelijkheid bestaat dan zijn wil op te volgen, dat dat gewoon het enige juiste is om te doen. En ook dat het veilig is, omdat hij ervoor zorgt dat me niets zal overkomen.

Ik wil hem graag behagen. Niets liever dan dat.

Maar de strikjes van mijn bikini zitten vast in mijn nek en op mijn rug. *Mijn rug* – hoe kom ik daar ongezien bij?

Ik weet niet hoe lang ik bezig ben om mezelf in onmogelijke

lijke bochten te wringen terwijl Daniel geamuseerd toekijkt. Ik haal mijn vingers door mijn haar. Buig naar voren, krab zogenaamd aan mijn schouder, en verder, in de richting van mijn rug. Het lukt me. Uiteindelijk verdwijnt ook het bovenstukje in mijn tas. Ondanks de airco in de cabine moet ik er verhit uitzien. Mijn huid gloeit, mijn ademhaling gaat snel.

De chauffeur laat nog steeds niets merken.

Daniels ogen schitteren. Hij zoekt mijn hand en knijpt erin – zijn droge, warme, sterke hand waar de mijne bijna in verdwijnt. ‘Heel goed,’ zegt hij zacht.

Ik voel me naakt, met alleen het soepele jurkje op mijn blote huid, mijn borsten die tegen de stof drukken en de wrijving langs mijn tepels. Mijn ademhaling is oppervlakkig en snel. Gegeneerd wend ik mijn hoofd af. Buiten is het landschap veranderd. We rijden langs een industrieterrein, verderop staan betonnen woonkazernes.

‘Waar zijn we?’ vraag ik. Mijn stem klinkt onvast.

‘Córdoba.’